

„SKOK Z KRAVSKÉHO ROHU“

V jeden letný prázdninový večer som sedela s dedkom na terase a spomínal na svoje detstvo, na svoje školské časy:

„Keď som bol malý školák, tak do školy namiesto aktovky som nosil tanisterku. Namiesto pera som písal drevenou rúčkou, ktorá sa máčala do tinty. Tinta robila veľké machule a to všetkých veľmi hnevalo.“

Tu som dedka prerušila, lebo používal zvláštne slová. Preto som sa ho opýtala: „A čo je to tá tanisterka a čo tinta?“

Dedko sa pousmial a povedal: „Jáj, dievča moje. Vy už ste dnes moderné deti a staré slová vás nezaujímajú. Ja zase nerozumiem, čo je cedečko, či sim karta a podobne. Ale rád ti preložím tie staré slová. Tanisterka je plátená taška, ktorú sme ako deti nosili do školy. No a tinta to je atrament, do ktorého sme máčali pero uchytené na drevenej rúčke.“

Nedala som dedkovi pokoj a zaujímalo ma, čo robili po príchode zo školy. Samozrejme, že som vedela, že asi za počítač nesadol, ale zaujímalo ma, čo robil. Nadýchol sa a pokračoval:

„Po príchode zo školy som musel chodiť pásť kravy. Možno sa ti zdá, dievča moje, že to bola ľahká robota. Ale pre takého desať-jedenásť ročného chlapca vôbec nie. Práve pri pasení kráv sa mi stala nepríjemná udalosť, ktorú ti môžem porozprávať, ak chceš.“

Samozrejme, že som chcela. Tak teda pokračoval:

„Jedného dňa ma krava nabrala na rohy a prudko vyhodila do vzduchu ako obyčajnú gumenú loptu. Spadol som na zem a výsledok: zlomená kľúčna kosť. S plačom som prišiel domov, rukou som nevedel pohnúť, takže moja mama, tvoja prababka, či sa jej chcelo alebo nie, musela so mnou do susednej dediny k doktorovi. Poviem Ti dievča moje, to nebol doktor, ale tyran. Krútil mi ruky hore-dole. Keď to mamka videli, vzali ma, lebo nemohli počúvať, ako vreštím, revem, kopem. Sadli sme do voza a hybaj do Košíc. Tam mi to ošetrili, ja som od bolesti už nevedel ani kričať, ale po čase sa to zahojilo.“

Pozorne som ho počúvala a rozmýšľala o tom, či by som ja dokázala takto pracovať, či už pásť kravy alebo kopat' na poli. Asi nie. Uvedomila som si, že my, dnešné deti, sme veľmi pohodlné. Stačí slabé škrabnutie a už plačeme. Dedko si na kravských rohoch „užil svoje.“

Dedko má mnoho zážitkov zo svojej mladosti, ktoré mi veľmi rád rozpráva a ja ho pozorne a so záujmom počúvam.

Alexandra Kišidayová, 8. ročník ZŠ Kysak

Príbeh rozprával: Pavol Sedlák, Obišovce – 71 rokov